

anden Side af Sagen er, at det efter min Tro vilde være overmaade skadeligt, dersom man bestemte, som Forslaget synes at gøre: Nu skal I ud at tjene i 6, 7 eller 8 Aar, men saa skal I staa som Mennesker, der skal have et særligt Soveværelse og en selvstændig Stilling i det hele. I skal have Lov til at fæste jer bort en Maaned ad Gangen, og I skal kun have 14 Dages Opsigelse. Paa den Maade skaffer man ikke Plads til den overflødige Arbejds-kraft, i hvert Fald ikke Plads paa gode Steder, hvor der er godt at tjene.

Paa dette Grundlag skal jeg gerne erklære, at jeg synes, det er værd at arbejde paa det foreliggende Lovforslag og lægge det til Grund for en Forhandling, men jeg mener, at der maa ske adskillige Rettelser, før det kan blive brugbart i et saadant Forhold, som man ønsker, der skal være imellem de tjenende og Arbejdsgiveren.

Mads Larsen: Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige Forslagsstillerne Støtte til ved en Lov at søge den bestaaende Tyendelov af 1854 ophævet, ligesom ogsaa til, at vi som Erstatning søger indført en Beskyttelseslovgivning for Børn og unge Mennesker i private Tjenesteforhold. Vi er ogsaa villige til gennem en Udvalgsbehandling at yde Medvirkning til at faa dette sidste Forhold ordnet paa bedst mulig Maade. Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag kan naturligvis udmærket godt betragtes som et egnet Grundlag at gaa ud fra under en saadan Forhandling, men der er sikkert, i alt Fald efter min Mening, adskillige Enkeltheder, som det ikke vilde være rigtigt at opretholde, og som ikke en Gang vilde gøre Fyldest med Hensyn til det Formaål, man har sat sig: at beskytte de unge. Jeg skal kun nævne enkelte Ting, idet Detailbehandlingen hører hjemme i et Udvalg.

Med Hensyn til § 3 skal jeg bemærke, at naar man gennem Lovgivningen vil fastslaa, at Kontraktforholdet kun maa indgaaes maanedsvis med 14 Dages Opsigelse, tror jeg ikke, det vil være i Tyendets eller de unge Menneskers Interesse, men snarere det modsatte. Hvis man vil sammenholde denne Bestemmelse med det, der staar i § 8, hvor det i sidste Punktum hedder: „Arbejdsgiveren er pligtig at udrede Løn under Sygdommen, indtil Opsigelse lovlig kan ske.“ — noget tilsvarende staar i den gældende Tyendelov —, kan enhver se, i hvilken Grad man herved forringer Tyendets Stilling. I øvrigt vil jeg

sige om Bestemmelserne i § 3, at for mig synes det afgørende at være at naa til at faa lovfæstet en Ret for Tyendet til at faa den akkorderede Løn udbetalt hurtigere, end det nu er Tilfældet. Nu har vel Tyendet i Regelen Krav paa ved hver Maanedes Udløb at faa den fortjente Løn udbetalt i den følgende Maanedes Begyndelse, ligesom det her er udtrykt; men det kan man udmærket godt indføre ved Lov, uden at man behøver at forbyde, at noget Fæstemaal har en længere Varighed. Jeg tror, at løse Forhold paa dette Omraade hverken vil være til Gavn for de unge Mennesker eller for Samfundet.

I § 6 findes en Sætning, hvis Mening jeg synes, man ikke har faaet rigtig udtrykt, maaske fordi man ikke har faaet læst Korrektur i tilstrækkelig Grad. Denne Sætning synes jeg ikke kan blive staaende, men det kan vi jo forhandle om i Udvalget. I sidste Stykke af § 6 staar der: „Om Vinteren skal Værelset tillige være tilberøget opvarmet i Arbejderens Fritid“. Selvfølgelig har jeg ikke noget imod, at man kræver, at et Værelse skal kunne opvarmes; men hvis en Husbond har indrettet det saaledes med sine Folk, at de i Fritiden opholder sig i Familiens Skød eller i et fælles Samlingsværelse, som er opvarmet, er det en unaturlig Fordring at stille, at det Soveværelse, hver enkelt har, maaske sammen med en medtjenende, skal være opvarmet. Det er ganske i Strid med de hygiejniske Krav, man ellers stiller til Soveværelser. De fleste holder jo dog af at sove i et forholdsvis koldt Værelse.

Vi fra vor Side er, som sagt, villige til gennem en Udvalgsbehandling at yde velvillig Medvirken til at opnaa et tilfredsstillende Resultat paa dette Omraade.

Sporon-Fiedler: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne udtale stor Beredvillighed til at være medvirkende til dette Lovforslags Fremme. Det er jo allerede sagt gentagne Gange, og det er fuldstændig rigtigt, at man ikke ganske kan mangle Lovgivning paa dette Omraade — det vilde i første Række gaa ud over Tyendet —; og jeg hilser med Glæde, at man vil sætte den gældende Tyendelov ud af Kraft, idet der er noget meningsløst i at have en Lov, som aldrig bliver fulgt. Jeg nævner blot en saadan Ting som de saakaldte Skudsmaalsbøger. Der spørges jo nu i de 9 af 10 Tilfælde ikke, om vedkommende Tyende har Bog eller ikke, og de Mulktbestemmelser, der findes, er helt satte ud af Kraft. Skudsmaalsbøgerne var i sin Tid beregnede paa at give